

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 231.354 van 27 mei 2015  
in de zaak A. 211.856/XIV-35.515**

In zake :       XXX  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Iftara Mohammad  
                  kantoor houdend te 9000 Gent  
                  Franklin Rooseveltlaan 70  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE  
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN  
kantoor houdend te 1000 Brussel  
Koning Albert II-laan 26A

---

*I. Voorwerp van het cassatieberoep*

1.               Het cassatieberoep, ingesteld op 5 maart 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 117.852 van 29 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.387 van 31 maart 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 februari 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Charlotte Verkeyn, die *loco* advocaat Iftara Mohammad verschijnt voor verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Verzoeker komt op 3 december 2012 België binnen en verklaart zich op 5 december 2012 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 12 september 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 oktober 2013 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 2 december 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Verzoeker vraagt met een ter post aangetekende brief van 19 december 2013 om te worden gehoord waarna de partijen worden opgeroepen om op de terechtzitting van 24 januari 2014 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen.

Met een arrest van 29 januari 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *Enig middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet en van artikel 10 van de Grondwet. Hij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in weerwil van

artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet meent ambtshalve het verweer te mogen voeren in de plaats van de verwerende partij, die heeft nagelaten ter terechtzitting te verschijnen. Indien verzoeker niet was verschenen, zou het beroep onmiddellijk worden verworpen conform de wet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt aldus artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet en hij voegt er rechten aan toe voor de verwerende partij. Verzoeker besluit dat daaruit bovendien blijkt dat niet iedereen gelijk is voor de wet.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de verwerende partij niet zomaar kan verwijzen naar de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet heeft geleid, noch naar het verslag aan de Koning betreffende artikel 37 van het koninklijk besluit van 9 juni 2000 ‘houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’. In dit laatste verslag wordt ook verwezen naar artikel 4 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’. Er kan niet zomaar naar analogie naar de schorsingsprocedure worden verwezen vermits het bestreden arrest met “volle rechtsmacht” is gewezen en geen annulatieberoep betrof. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden reeds de vluchtelingenstatus erkend, louter omdat de verwerende partij afwezig bleef ter terechtzitting.

### *Beoordeling*

6. Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, wordt de verwerende partij die niet verschijnt voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze duidelijke tekst vergt geen nadere interpretatie. Zij houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet heeft wel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. Hij mag nog steeds nagaan of al dan niet is voldaan aan de grondvoorwaarden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met deze laatste vaststelling voert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen ambtshalve verweer in plaats van de verwerende partij, noch voegt hij aan artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet rechten toe voor deze partij. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de partijen niet heeft behandeld op de door verzoeker voorgehouden wijze, is er wat dat betreft ook geen sprake van een ongelijke behandeling van de partijen.

Het enige middel mist feitelijke grondslag en faalt naar recht, zodat het niet tot cassatie kan leiden.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                    |                  |
|--------------------|------------------|
| Geert Debersaques, | kamervoorzitter, |
| Daniël Moons,      | staatsraad,      |
| Carlo Adams,       | staatsraad,      |
| met bijstand van   |                  |
| Joris Casneuf,     | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**Geert Debersaques**